

Sygn. akt II Ca 895/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Mróz

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W. (1)**

przeciwko **M. W. (2)**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt I C 271/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 895/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014r. oddalił powództwo M. W. (1) przeciwko M. W. (2) o zapłatę 28.494 zł oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd ten ustalił, że K. W. wraz ze swą ówczesną żoną powódką M. W. (1) zawarł, w dniu 29 lutego 2008 r. z (...)z/s w W., umowę kredytu na kwotę 473 730 CHF, że Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2008 r. rozwiązał przez rozwód małżeństwo K. W. i M. W. (1) i, że K. W. złożył w dniu 12 marca 2008 r. oświadczenie, iż zobowiązuje się przyjąć do osobistej spłaty kredyt z 29 lutego 2008 r. w całości. Sąd I Instancji ustalił też, że w dniu 22 sierpnia 2009 r. K. W. zawarł związek małżeński z pozwaną M. W. (2), przy czym w dniu 22 stycznia 2011 r. K. W. zmarł, a spadek ponimu nabyła, na podstawie testamentu, jego żona M. W. (2). Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika też, że (...)S.A wezwał powódkę M. W. (1) do spłaty przeterminowanego zadłużenia wynikającego z umowy kredytu z 29 lutego 2008 r. Przy poczynionych wyżej ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd orzekający powołał się na treść przepisu art.392 kc, z którego wynika, że jeżeli osoba trzecia zobowiązała się przez umowę z dłużnikiem zwolnić go od obowiązku świadczenia, jest ona odpowiedzialna

względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia, a nadto powołał się na stanowisko wyrażone w piśmiennictwie, gdzie zwraca się uwagę, zdaniem Sądu Rejonowego słusznie, na okoliczność, że obowiązek naprawienia szkody przez osobę trzecią powstanie w takiej sytuacji dopiero wówczas, gdy dłużnik spełni należne wierzycielowi świadczenie, gdyż wtedy nastąpi po jego stronie szkoda, a nie w czasie, gdy wierzyciel zażąda spełnienia świadczenia od dłużnika (tak P. M. w: Kodeks..., s. 649). W tej sytuacji Sąd I Instancji przyjął, że jeżeli więc strony nie postanowią inaczej, roszczenie o naprawienie szkody przez osobę trzecią powstaje dopiero wówczas, gdy dłużnik - na żądanie wierzyciela - spełni świadczenie, a osoba trzecia ponosi odpowiedzialność za wszelką szkodę, która powstanie w majątku dłużnika wskutek niezapobieżenia żądaniu świadczenia przez wierzyciela. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu orzekającego, powódka nie wykazała by spełniła świadczenie na rzecz banku, a tym samym aby doznała rzeczywistej szkody i dlatego jej roszczenie zgłoszone w pozwie uznać należało za przedwczesne, co skutkowało oddaleniem powództwa. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o art. 98 kpc w zw. z § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 392 kc w zw. z art. 361 § 2 kc poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz niedopełnienie zasady pełnego odszkodowania. Wskazując na powyższe uchybienia apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez zasądzenie na jej rzecz od pozwanej 8.476,64 CHF z ustawowymi odsetkami od dnia 26 grudnia 2013r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych, za obie instancje. W uzasadnieniu skarżąca zarzuciła, że Sąd I Instancji oparł się na stanowisku wyrażonym w doktrynie dotyczącym wykładni art. 392 kc, z czym powódka nie zgadza się z uwagi na aktualnie złożone stosunki rynkowe i ich ewolucję, co przemawia za tym, ażeby dotychczasowe stanowisko uznać za anachroniczne i błędne, gdyż nie da się ono pogodzić z rozumieniem szkody w świetle teorii różnicowej i aktualnego orzecznictwa. Powódka podkreśliła też, że art. 392 kc daje gwarancję, iż na skutek zawarcia tejże umowy, wierzyciel nie będzie żądał od dłużnika spełnienia świadczenia objętego umową.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych podnosząc, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest słuszne i zasługuje na aprobatę, gdyż nie budzi wątpliwości, że na chwilę obecną po stronie powodowej nie doszło do żadnej szkody jedynie na skutek żądania Banku co do zapłaty zaległych rat kredytu, gdy żądania tego powódka nie wykonała. Poza tym strona pozwana zwróciła uwagę na okoliczność, że kredyt o którym mowa w niniejszym postępowaniu, zaciągnęli oboje małżonkowie, pozostający wówczas w związku małżeńskim, dlatego też oboje odpowiadali oni za ten dług do pełnej wysokości, co przemawia za tym, że w takiej sytuacji nie było możliwe zawarcie między nimi skutecznej umowy o przejściu długu w rozumieniu art. 392 kc, ponieważ byłoby to sprzeczne z istotą tego przepisu.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony powodowej nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje jako własne. Zgodzić też należało się z oceną prawną stanu faktycznego zaprezentowaną przez Sąd I Instancji w motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Stanowisko takie ma pełne uzasadnienie w doktrynie, na co powołał się Sąd orzekający w uzasadnieniu orzeczenia, z czym Sąd Okręgowy się zgadza i dlatego nie widzi potrzeby przywoływania ponownie stanowiska doktryny w tym miejscu. Strona powodowa w apelacji nie przedstawiła istotnych argumentów, które dałyby podstawy do zmiany tego stanowiska, że obowiązek naprawienia szkody przez osobę trzecią powstaje jeszcze przed spełnieniem świadczenia wierzycielowi, gdyż samo zażądanie spełnienia świadczenia nie powoduje jeszcze, w ocenie Sądu Okręgowego, po stronie wezwanego szkody w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego, a to art. 361 kc. Powódka natomiast nie wykazała, że kwotę jakiej żąda w pozwie, wpłaciła na rzecz Banku, a wręcz przeciwnie z pozwu wyraźnie wynika, że żądaniu temu nie zadośćuczyniła, dlatego też wbrew ogólnym zarzutom strony powodowej przedstawionym w apelacji, powołującym się na konieczność innej interpretacji chwili powstania szkody, aniżeli przyjęta aktualnie w piśmiennictwie, z uwagi na złożone stosunki rynkowe i ich ewolucję, Sąd II Instancji nie znalazł uzasadnionych przesłanek, ażeby tę argumentację podzielić zwłaszcza, że roszczenie Banku względem dłużnika wynika nie z jakichś

nowych, skomplikowanych stosunków zobowiązaniowych, ale z tradycyjnej umowy kredytowej o kredyt hipoteczny. Sąd Okręgowy podziela też w pełni stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w sprawie I CRN 8/93 z dnia 17 czerwca 1993r. (orzeczenie nie publikowane), że żądanie wysunięte w stosunku do osoby trzeciej przez dłużnika, zanim ten nie spełnił swojego świadczenia na rzecz wierzyciela, uznaje się za przedwczesne, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy oddalając pozew. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przez Sąd I Instancji przepisów prawa materialnego wskazanych przez skarżącego w apelacji, a to art. 392 kc i art. 361 § 2 kc.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 kpc oddalono apelację powódki wobec jej bezzasadności.

O kosztach w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 kpc i przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§ 6 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia), mając na uwadze wynik sprawy i dlatego obciążono nimi w całości powódkę, jako przegrywającą apelację.